

Arrest

nr. 171 311 van 6 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2016 (bij faxpost) heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2016 om 12:00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat TOYE, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij kwam op 9 mei 2016 België binnen en diende op 18 mei 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op 15 april 2016 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing, die de verzoekende partij op 27 juni 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : H. A.

voornaam : I.

geboortedatum : (...)1993

geboorteplaats : Aden

nationaliteit : Somalië

Alias: AHMED, Ibrahim Hassan, (...)1993

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Denemarken toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1) d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Somalië van gemengd Shanshi-Rer-Sheikh-Iman afkomst verklaart te zijn, werd op 09.05.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 18.05.2016 asiel in België. Hij was in het bezit van een kopie van zijn identiteitskaart (afgegeven door de Republiek Yemen en geldig tot 22.08.2012). Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 08.09.2014 in Denemarken werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag.

Betrokkene werd op 18.05.2016 gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. Daarin stelde hij op 07.12.2013 vanuit Jemen vertrokken te zijn en eerst per vliegtuig (Al-Yemenia) naar Ankara (TUR) te hebben gereisd. Betrokkene verklaarde dat hij deze reis met behulp van een zwart Jemenitisch paspoort maakte en stelde 6 tot 8 maanden te Ankara (TUR) in een huis van een Somalische vriendin te hebben verbleven om vervolgens per boot door te reizen naar Griekenland. Hij stelde in Griekenland 10 dagen te zijn aangehouden in het politiekantoor van Samos (GR) en vervolgens 15 dagen in een huis van de smokkelaar te Athene (GR) te hebben verbleven. Vervolgens reisde betrokkene per vliegtuig door naar Denemarken. Hij verklaarde door middel van een vals Europees paspoort en onder een andere naam per vliegtuig naar Denemarken te zijn gereisd. Betrokkene kon het desbetreffende paspoort niet voorleggen tijdens zijn gehoor en gaf ook geen verdere details onder welke alias hij op dit paspoort geregistreerd stond. Het vingerafdrukken onderzoek toont aan dat betrokkene op 08.09.2014 asiel vroeg in Denemarken. Betrokkene bevestigde het feit dat hij reeds eerder in Denemarken asiel vroeg en stelde tweemaal een negatieve beslissing te hebben ontvangen daar; de eerste in januari 2016 en de tweede in april 2016. Betrokkene verklaarde tot mei 2016 in een opvangcentrum te Viporod (DK) alsook in verschillende andere opvangcentra in onder meer Allerod (DK), waar hij stelde 6 maanden te hebben verbleven, alsook te Thyergod (DK) waar hij verklaarde 6 maanden te hebben verbleven en in Samso (DK) waar hij 4 maanden zou hebben verbleven. Vervolgens reisde betrokkene per trein door naar België waar hij arriveerde op 09.05.2016 en asiel vroeg op 18.05.2016.

Betrokkene stelde dat hij zonder specifieke reden besloot asiel te vragen in België. Hij uitte verzet tegen een overdracht naar Denemarken in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat hij stelde niet naar Denemarken te willen terugkeren omdat hij daar reeds een negatieve beslissing kreeg en ze hem dan ook sowieso zouden repatriëren naar Somalië waar hij volgens zijn verklaringen nog nooit is geweest en geen familie heeft.

Betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben maar stelde wel over een oom en neven te beschikken die in Duitsland te Bonn (DE) verblijven en de Duitse nationaliteit zouden hebben (A., M.). Betrokkene verklaarde tevens ook twee neven (H. A., M. en H. A., A.) en een nicht (H. A., Ai.) te hebben die in het Verenigd Koninkrijk te Manchester (UK) zouden verblijven en over de Britse nationaliteit beschikken.

Op 19.05.2016 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Deense instanties die op 06.06.2016 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Desbetreffend herhalen we tevens dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende de verklaring van betrokkene tijdens zijn gehoor dat zijn in Denemarken ingediende asielaanvraag reeds het voorwerp was van een definitieve negatieve beslissing merken we op dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel - en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast kent Denemarken onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake

afgevoerd asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Desbetreffend stellen we dat betrokkene verklaarde twee negatieve beslissingen te hebben gekregen in Denemarken wat er op zou kunnen wijzen dat betrokkene reeds de mogelijkheid heeft gehad om in beroep te gaan tegen zijn negatieve beslissing in Denemarken.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij door Denemarken zeker zal worden gerepatrieerd naar Somalië wensen we op te merken dat de Deense autoriteiten op 06.06.2016 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Dit betekent dat de betrokkene na overdracht in Denemarken een nieuwe asielaanvraag kan indienen als hij dat wenst en dat hij op dat ogenblik zijn actuele vluchtredenen zal kunnen aanbrengen. Indien de betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Denemarken zal dit verzoek door de Deense instanties opnieuw onderzocht en beoordeeld worden. Dit betekent ook dat de Deense autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Denemarken in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We benadrukken verder ook dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Denemarken die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook op te merken dat we van mening zijn dat we op basis van de aangehaalde elementen en de verklaringen van betrokkene niet kunnen afleiden dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Denemarken in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Denemarken niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat de asielprocedure en wetgeving in Denemarken tegenstrijdig is met de bepalingen van het EVRM.

Verder benadrukken we dat Denemarken de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Denemarken het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent dat de Deense autoriteiten asielaanvragen onderwerpen aan een individueel onderzoek en, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekennen aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor stelde geen problemen te hebben met zijn gezondheid. We merken dan ook op dat betrokkene tot op heden in het kader van zijn asielaanvraag geen concrete medische documenten of attesten aanbracht waaruit we kunnen afleiden dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Denemarken verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er verder tevens geen andere aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Denemarken niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Tevens zullen de Deense autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand op de hoogte gesteld worden van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Deense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Deense autoriteiten.”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel. Omwille van deze overbrenging met het oog op zijn transfer naar Denemarken die op 8 juli 2016 in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 3 het EVRM.

Verzoeker gaat in op de toepassing van artikel 3 van het EVRM door het EHRM en formuleert algemene principes over de bewijslast en deugdelijk en diepgaand onderzoek, alvorens hij het middel toelicht als volgt:

“Verzoeker meent te kunnen aantonen dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare en zwakke groep, zijnde afgewezen asielzoekers, die in Denemarken redelijkerwijze het risico lopen het voorwerp uit te maken van een vernederende of mensonterende behandeling, strijdig met artikel 3 EVRM, nu zij een risico lopen op een indirect refoulement dan wel een bijzonder lange detentie.

Algemene rapporten volstaan om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep (i), anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde afgewezen asielzoekers in Denemarken (ii).

Ten slotte kan worden gesteld dat verwerende partij geen deugdelijk onderzoek voerde naar de asielprocedure in Denemarken (iii).

i. Systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep

Verzoeker meent te kunnen aantonen dat Denemarken een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM kent, ten aanzien van afgewezen asielzoekers, en in het bijzonder asielzoekers van Somalische afkomst.

In een rapport geeft de Commissioner for Human Rights of the Council of Europe het volgende aan:

“60. The Commissioner notes that Denmark has been criticised in the last decade for returning rejected asylum-seekers to countries where they could face risks of torture or imprisonment, such as Afghanistan, Iraq or Somalia, sometimes on the basis of diplomatic assurances. Readmission agreements have been concluded by the Danish authorities with a number of these countries, including Afghanistan and Iraq. The UN Committee against Torture (UNCAT) found twice in recent years that Denmark would violate Article 3 of the CAT, which protects individuals against expulsions, returns or extraditions to states “where there are substantial grounds for believing that [the person] would be in danger of being subjected to torture”, if it deported rejected asylum-seekers to Iran and Afghanistan.

61. Returns to Somalia were suspended in 2011 after the Court’s decision in Sufi and Elmi v. The United Kingdom in which it was considered that returning rejected asylum-seekers to Mogadishu, as well as other parts of Somalia and IDP camps, would be in breach of Article 3 of the ECHR because of the situation of generalised violence and substandard living conditions in IDP camps. The Commissioner is pleased to note that the Refugee Appeals Board has consequently re-assessed a number of requests submitted by Somali asylumseekers and reconsidered Denmark’s practice of returning Somalis to their country of origin. However, he also understands that the asylum authorities of Denmark have concluded in January 2013, after a visit to Mogadishu in October 2012, that this part of the country was safe enough to return rejected asylum-seekers without exposing them to risks of ill-treatment or persecution. The Commissioner notes that in January 2014, UNHCR called on all states not to forcibly return Somali nationals to Somalia unless the returning state is convinced that the persons involved would not be at risk of persecution.” (Eigen vetjes)

Uit verscheidene persartikels blijkt tevens dat Denemarken op regelmatige basis Somalische asielzoekers deporteert naar Somalië.

Amnesty International riep Denemarken in mei 2013 in een persbericht eveneens op om geen asielzoekers te deporteren naar Somalië nu de situatie er nog steeds onvoorspelbaar en gevaarlijk is.

Indien Denemarken verzoeker niet zou deporteren, bestaat er een reëel risico dat verzoeker, als afgewezen asielzoeker, voor onbepaalde duur gedetineerd wordt, wat in Denemarken een systematische praktijk is waaraan uitgeprocedeerde asielzoekers worden onderworpen. Dit blijkt vooreerst uit het rapport van de Commissioner for Human Rights of the Council of Europe :

“56. As mentioned above, the Commissioner shares the concern expressed by various civil society organisations and international bodies about the situation of rejected asylum-seekers who are required to stay in asylum centres, mainly in Sandholm, for a potentially unlimited period of time. He was informed by the authorities during his visit to Sandholm that as of March 2013, 123 persons had resided in the centre for over ten years, on a continuous basis for at least 17 of them, and that 29 persons had resided there for more than 15 years. The Commissioner understands that long-term residents in Sandholm are mostly rejected asylum-seekers whose deportation order cannot be implemented, due to a lack of identity documents or other reasons. Persons who are to be expelled for having committed a criminal offence in Denmark, but who cannot be deported for the same reasons, also form part of this group.

[...]

58. Clearly, the situation of “legal limbo” in which these persons find themselves, the prolonged uncertainty about their fate and lack of contacts with the outside world can but have seriously negative consequences on their physical and mental health. Information brought to the Commissioner’s attention indicated widespread mental health problems, high rates of suicide attempts, problems of over-medication and other forms of substance abuse and cognitive and other developmental problems affecting children.” (Eigen vetjes)

De UN Committee against Torture uitte in februari 2016 eveneens haar bezorgdheid over de langdurige detentie van asielzoekers in het algemeen in Denemarken:

“24. The Committee regrets that the State party considers prison-like structural layout and fixtures at the Ellebæk Prison as necessary for security reasons. The Committee also finds excessive the total length of detention of asylum seekers of 18 months authorized by article 37 of the Aliens Act. (arts. 11 and 16). 25.” (Eigen vetjes)

De organisatie Refugees Welcome in Denemarken stelt in haar rapport tevens dat:

“At times deportation to certain countries can be impossible, and these countries may change. [...] Certain countries refuse to accept citizens against their own will (Iran and previously Russia), others are citizens of a country which has no recognized government (Somalia), and some countries are in a warlike, unsettled situation forcing deportations to be put on hold (Syria and Somalia).

[...]

Especially when it comes to single men a shorter or longer part of their time as asylum seeker will often be spent in the Ellebæk Prison, even though they have committed no crime. Many are locked up for months, some for years, while the police are trying to establish their identity and get an agreement of return with a relevant country. If the police states to be working on the case a prolongation of the detention is almost automatically obtained every four weeks via a video transmission. In 2009 Manfred Nowark, UN’s special rapporteur on torture, and in 2011 Amnesty International have launched sharp criticisms of this procedure and the extent of imprisonment. In a national radio program “Vulnerable Asylum seekers are imprisoned indefinitely”, sent in February 2011 Ole Andersen, head of the Police’s Alien Department, stated that “there has to be reasonable prospect for return (...) within a limited time frame.” “There has to be a purpose and it has to be proportionate”. However, he omitted to answer the interviewer’s question about when imprisonment is inappropriate. He admitted that the police does not investigate whether a person is sick or vulnerable and therefore should not be imprisoned like other people according to international law. Due to the imprisonment practice a number of asylum seekers have become mentally ill, e.g. the two cases p. 34 and p. 38. Many years after they were released from prison these two men still live in Center Sandholm. The imprisonment harmed them mentally, but had no other effect. In sum, long imprisonments have no real purpose in cases where return is complicated. The two cases illustrate that detaining applicants in prison is rarely constructive, but always damaging.” (Eigen vetjes)

Op basis van de aangevoerde rapporten kan dus gesteld worden dat er voor verzoeker een ernstig risico bestaat op (i) indirect refoulement, en (ii) detentie voor zeer lange duur.

Zelfs indien Denemarken zou besluiten om verzoeker niet te deporteren naar Somalië, maar eerder naar Jemen, dan nog dient te worden aangenomen dat dit een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt gelet op de verslechterde situatie in Jemen als gevolg van het gewapend conflict dat er actueel gaande is en waarbij talloze schendingen van het internationaal humanitair recht gepleegd worden door alle partijen in het conflict.

ii. Behoren tot de eerder vermelde kwetsbare groep

Verzoeker maakt deel uit van een kwetsbare groep die het voorwerp uitmaakt van een systematische praktijk die strijdig is met artikel 3 EVRM, namelijk afgewezen asielzoekers (van Somalische afkomst) in Denemarken.

Verzoeker maakt het voorwerp uit van een bijlage 26quater, die wordt afgeleverd op basis van een inwilliging van het terugnameverzoek.

Verzoeker heeft bijgevolg op basis van voormelde rapporten voldoende naar recht kunnen aantonen dat hij bij de verwijdering naar Denemarken een behandeling riskeert die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Nu het begin van bewijs van een risico op een onmenselijk en mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM werd bijgebracht, kan de overdragende Staat zich op basis van het vertrouwensbeginsel niet ontslaan van haar dwingende positieve verplichting om verzoeker niet aan een dergelijke behandeling bloot te stellen door verzoeker desondanks te verwijderen naar Denemarken.

Op 21 januari 2011 in het arrest *M.S.S. tegen België en Griekenland*, liet het Europees Hof het volgende gelden betreffende het vermoeden van eerbiediging van de verdragsverplichtingen door andere Europese lidstaten:

“340. La Cour en déduit que les autorités belges auraient pu, en vertu du règlement, s'abstenir de transférer le requérant si elles avaient considéré que le pays de destination, en l'occurrence la Grèce, ne remplissait pas ses obligations au regard de la Convention. Par conséquent, la Cour considère que la mesure litigieuse prise par les autorités belges ne relevait pas strictement des obligations juridiques internationales qui lient la Belgique et que, dès lors, la présomption de protection équivalente ne trouve pas à s'appliquer en l'espèce.

[...]

347. Elle observe tout d'abord que de nombreuses informations et rapports sont venus s'ajouter aux éléments que la Cour avait à sa disposition quand elle a adopté sa décision *K.R.S.* en 2008. Ces informations et rapports font état de manière concordante, sur la base d'enquêtes sur le terrain, des difficultés pratiques que pose l'application du système « Dublin » en Grèce, des défaillances de la procédure d'asile et des pratiques de refoulement, direct ou indirect, sur une base individuelle ou collective.

[...]

352. Dans ces conditions, la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur le requérant. Au contraire, elle juge établi qu'en dépit des quelques exemples d'application de la clause de souveraineté fournis par le Gouvernement qui, au demeurant, ne concernaient pas la Grèce, l'Office des étrangers appliquait systématiquement le règlement « Dublin » pour transférer des personnes vers la Grèce sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger.

353. [...] A cet égard, la Cour rappelle que l'existence de textes internes et l'acceptation de traités internationaux garantissant, en principe, le respect des droits fondamentaux ne suffisent pas, à elles seules, à assurer une protection adéquate contre le risque de mauvais traitements lorsque, comme en l'espèce, des sources fiables font état de pratiques des autorités – ou tolérées par celles-ci – manifestement contraires aux principes de la Convention (voir, *mutatis mutandis*, *Saadi c. Italie* [GC], no 37201/06, § 147, CEDH 2008-...).

354. En outre, la Cour est d'avis que les assurances diplomatiques données par la Grèce aux autorités belges ne constituaient pas une garantie suffisante.

[...]

366. En l'espèce, la Cour a déjà conclu au caractère dégradant des conditions de détention qu'a subies le requérant et les conditions dans lesquelles il a vécu en Grèce (paragraphes 233, 234, 263 et 264 ci-dessus). Elle relève que, avant le transfert du requérant, ces faits étaient notoires et faciles à vérifier à partir d'un grand nombre de sources (paragraphes 162-164 ci-dessus). Elle tient également à souligner qu'il ne saurait d'aucune manière être reproché au requérant de ne pas avoir informé les autorités administratives belges des raisons pour lesquelles il ne souhaitait pas être transféré en Grèce. Elle a en effet constaté que la procédure devant l'Office des étrangers ne permettait pas d'en faire état et que les autorités belges appliquaient le règlement « Dublin » de façon automatique (paragraphe 352 ci-dessus). » (Eigen vetjes)

Uit het voorgaande kan worden afgeleid dat het vermoeden van eerbiediging van het EVRM als gevolg van de ondertekening van internationale verdragen door een andere Europese lidstaat niet kan worden

wehouden als verzoeker het begin van bewijs bijbrengt dat er een risico bestaat tot schending van artikel 3 EVRM in geval van verwijdering naar een Europese lidstaat, in casu Denemarken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze redenering van het EHRM onlangs bevestigd:

“80. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het E.V.R.M.

81. Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

[...]

86. Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.”
(Eigen vetjes)

iii. Geen deugdelijk onderzoek

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat:

[Betreffende de verklaring van betrokkene tijdens het zijn gehoor dat zijn in Denemarken ingediende asielaanvraag reeds het voorwerp was van een definitieve beslissing merken we op dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst (...) verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.]

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij naliet om na te gaan welk beleid de Deense autoriteiten voeren wat betreft Somalische asielzoekers. Had de verwerende partij dit daarentegen wel onderzocht, was zij zich ervan bewust geweest dat Denemarken afgewezen Somalische asielzoekers op regelmatige basis deporteert, ondanks de zeer onvoorspelbare en gevaarlijke situatie in Somalië.

Voorts oordeelt de verwerende partij dat “de betrokkene na overdracht in Denemarken een nieuwe asielaanvraag kan indienen als hij dat wenst en dat hij op dat ogenblik zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen.”. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat het niet gaat om een nieuwe asielaanvraag, maar dat het dossier eerder heropend wordt door de “Refugee Appeals Board”, wat betekent dat het dossier onmiddellijk heropend wordt op het niveau van de tweede aanleg. Bovendien duurt het gemiddeld 15 maanden vooraleer een dossier heropend wordt – indien aan de criteria voldaan is – en bovendien gebeurt het slechts zeer zelden dat een dossier heropend wordt om vervolgens opnieuw beoordeeld te worden.

Ten slotte blijkt uit de bestreden beslissing nergens dat verwerende partij heeft nagegaan wat er met verzoeker gebeurt indien een verwijdering van het Deense grondgebied niet mogelijk is. Had zij haar onderzoeksverplichting hiertoe nagekomen, was zij op de hoogte geweest van het gegeven dat afgewezen asielzoekers die niet gedeporteerd worden voor onbepaalde duur gedetineerd worden, wat – zoals blijkt uit de hiertoe opgeworpen rapporten – ertoe leidt dat deze afgewezen asielzoekers in een soort “legal limbo” terechtkomen zonder enige toekomstperspectieven.

Er kan aldus besloten worden dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek heeft gevoerd.

Overwegende dat uit wat voorafgaat en conform de rechtspraak van het EHRM, verzoeker, op basis van algemene rapporten het begin van bewijs heeft bijgebracht dat er een risico bestaat dat hij zal worden onderworpen aan vernederende en mensonterende behandeling in Denemarken.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord.”

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om

aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin-III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104). Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. t. Nederland, nr. 51428/10, § 28). Verder dient de Raad na te gaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Denemarken en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht aan de Deense autoriteiten.

De Raad dient in de mate van het mogelijke een onafhankelijk en rigoureuus onderzoek te voeren van elke grief waaruit blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat er een risico bestaat op een behandeling die strijdig is met het artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 387).

De verzoekende partij beweert in het middel dat er in Denemarken sprake is van een systematische praktijk van behandelingen ten aanzien van afgewezen asielzoekers, in het bijzonder van asielzoekers van Somalische afkomst. Zij verwijst naar deportaties op regelmatige basis van Somalische asielzoekers naar Somalië *in casu* desgevallend Jemen, dan wel een excessieve detentieduur van afgewezen asielzoekers. Zij verwijst hiervoor naar een uittreksel van een rapport van de Mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa van 24 maart 2014, drie persartikels waaronder twee van horseedmedia.net van 2015 en een van Amnesty International van mei 2013, een uittreksel uit een rapport van het VN Comité tegen Foltering van februari 2016, een uittreksel uit een rapport van Refugees Welcome Denemarken van 2011 en een rapport van Amnesty International over Jemen. Zij stelt dat zij behoort tot de kwetsbare groep van afgewezen asielzoekers (van Somalische afkomst) in Denemarken en is van mening dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet kan spelen. Tot slot bekritiseert de verzoekende partij dat geen deugdelijk onderzoek werd gedaan, aangezien niet werd nagegaan welk beleid Denemarken voert wat de Somalische asielzoekers betreft, aangezien de verzoekende partij geen nieuwe asielaanvraag maar een heropening van haar dossier kan vragen en dit zelden wordt toegestaan (verwijzing naar refugees.dk) en aangezien niet werd nagegaan wat er gebeurt wanneer zij niet kan worden verwijderd van het Deense grondgebied.

De Raad merkt in de eerste plaats op dat een loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie bezwaarlijk kan worden beschouwd als een bewijs dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Een loutere eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Bovendien kan er, zoals hierboven reeds gesteld, slechts gewag worden gemaakt van een slechte behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van

alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). De verzoekende partij toont niet aan dat het feit dat men het voorwerp is van een weigeringsbeslissing in de asielprocedure gelijkstaat met een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt enerzijds niet aannemelijk dat zij na de Dublin-overdracht, zal worden onderworpen aan een langdurige detentie. De uittreksels uit rapporten opgenomen in het verzoekschrift kunnen op dit punt dus niet als bewijs van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM fungeren. De Raad wijst er anderzijds op dat Denemarken zich akkoord verklaarde met de terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin-III-Verordening en zij dus door de Deense autoriteiten wordt beschouwd als een asielzoeker wiens asielaanvraag afgewezen is, zodat de verzoekende partij dient aan te tonen dat de recent doorlopen asielprocedure in strijd is met artikel 3 van het EVRM of zij geen nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen in strijd met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij blijft in gebreke het vooropgestelde bewijs te leveren.

De zogeheten 'verklaring DVZ' van de verzoekende partij bevat immers geen indicatie dat zij persoonlijk het slachtoffer zou zijn geweest of zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of van een langdurige detentie. De verzoekende partij maakte ter gelegenheid van haar gehoor melding van: *"Ja, ik zou niet terug naar Denemarken willen omdat ik een negatieve beslissing kreeg en ze me zo zouden repatriëren naar Somalië. Ik ben nog nooit in Somalië geweest en ik heb er geen familie."* De verzoekende partij is een alleenstaande jonge man en levert geen enkel concreet bewijs dat zij een kwetsbaar profiel zou hebben. Er kan dus niet worden ingezien op welke wijze een diepgaander onderzoek van deze verklaringen aanleiding zou kunnen geven tot gerede twijfel omtrent een risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt bovendien op het eerste gezicht niet dat de Deense autoriteiten geen voldoende waarborgen bieden voor de correcte behandeling van een asielverzoek. De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de Deense autoriteiten haar zullen verwijderen naar Somalië of Jemen zonder een volledig en gedegen onderzoek van een eventueel hernieuwd verzoek om internationale bescherming. Zij toont niet aan en er ligt op het eerste gezicht geen enkele indicatie voor dat Denemarken het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit het vluchtelingenverdrag, het EVRM en de normen vastgelegd in het gemeenschappelijk EU-asielstelsel niet zal nakomen.

In de bestreden beslissing wordt tevens op uitgebreide wijze toegelicht om welke redenen er geen indicaties zijn dat de verzoekende partij door een overdracht aan Denemarken zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Ook het risico op indirect refoulement wordt hierbij geëvalueerd.

Er is dan ook in het geval van de verzoekende partij op het eerste zicht geen sprake van ernstige, op feiten berustende gronden om aan te nemen dat zij een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij terugname door Denemarken.

Het aangevoerde middel is bijgevolg niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP